

PAVEL BAREŠ

PROJEKT KRONOS

Tváří v tvář skutečnosti se sen
o osamělém hrdinovi stává noční můrou

HOST

HOST

PAVEL BAREŠ
PROJEKT KRONOS

PAVEL BAREŠ

**PROJEKT
KRONOS**

BRNO 2017

Použitá grafika: Sin City by Transformer18 (<https://flic.kr/p/q8QsJu>), CC BY 2.0, modified (**str. 20**); Future Media Festival by Christopher Adams (<https://flic.kr/p/buRC92>), CC BY 2.0, modified (**str. 83**); Future by Dan Zen (<https://flic.kr/p/4xHKT5>), CC BY 2.0, modified (**str. 115**); Cruzando el puente (Explore!) by Juanedc (<https://flic.kr/p/ieNfRo>), CC BY 2.0, modified (**str. 171**); Insomnia by Christopher Adams (<https://flic.kr/p/aHwa5p>), CC BY 2.0, modified (**str. 377**); Our little boys by Betsy Watters (<https://flic.kr/p/ce6xL>), CC BY-ND 2.0 (**str. 378**); White fence of White House at night by DeusXFlorida (<https://flic.kr/p/8TTqeb>), CC BY 2.0, modified (**str. 439**); Way by Georgie Pauwels (<https://flic.kr/p/rGD9GM>), CC BY 2.0, modified (**str. 477**); Darkness. Fears and shadows by JoE Cass (<https://flic.kr/p/oLFNgY>), CC BY 2.0, modified (**str. 545**).

Další grafika vznikla na základě zdrojů se statusy CC0.

© Pavel Bareš, 2017

Cover art © Karel Jerie, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-131-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-132-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-133-9 (Formát MobiPocket)

PROLOG

VÍTEJTE V PROJEKTU KRONOS

Şehir [şehir], subst. <převzato z turečtiny> 1. město; 2. člověk schopný komunikovat či přímo manipulovat s městskou zástavbou pomocí pouhé síly vůle.

Samotná existence *şehir* — a obzvláště jejich náhlý výskyt v moderní civilizaci — dodnes zůstává nevysvětleným fenoménem. O jejich původu koluje mnoho teorií: přirozeně pozměněný genofond, výsledek vědeckých experimentů, názory hraničící s ezoterickou praxí (~~viz databáze, záznam-PUR~~e), žádná však není podložena ověřitelnými daty.

O tom, že jsou skuteční, ovšem nemůže být nejmenších pochyb: Institut má k dispozici zdokumentované případy jedinců, kteří dokázali pouhou svou mentální aktivitou dočasně přestavět část městské zástavby o velikosti až jedné čtvereční míle. Rovněž existují záznamy vypovídající o jejich telepatických schopnostech, většinou souvisejících s představou dotýčných jedinců, že k nim „promlouvá jejich město“ (~~viz databáze, záznam-PUR~~e). Existence *şehir* není veřejnosti známá a je v nejvyšším zájmu Institutu, aby tento stav zůstal zachován.

Institut v současné době dokončuje potřebné kroky ke zřízení paranormálního oddělení (~~viz databáze, záznam projekt Kronos~~), které by co nejdříve mohlo začít s analýzou tohoto fenoménu a řešením problémů, jež jsou s ním spojeny.

Záznamy o předchozích výzkumech *şehir* a jejich výsledky je možné najít v databázi Institutu (~~viz heslo PUR~~e) neexistují.

Databáze Institutu,
2049

databáze, záznam *PUR*e

Chyba #505 (zaznam_nenalezen)
Doporučujeme překontrolovat zadání, rozšířit vyhledávací rejstřík nebo kontaktovat Vašeho přímého nadřízeného.

databáze, záznam *PUR*e

Chyba #505 (zaznam_nenalezen)
Opakované vyhledávání tohoto záznamu není schváleno pro Vaši úroveň prověrky.

databáze, záznam *PUR*e

Chyba #505 (zaznam_nenalezen)
Upozornění: Zjištěno opakované vyhledávání neplatného záznamu. Uvědomuji vedoucí personál.

ukončit

pokračovat

V místnosti bylo pět mrtvých a Gasz.

On seděl v tureckém sedu na kulečnickovém stole a sledoval je. Oni seděli na židlích rozestavěných v půlkruhu a sledovali jeho.

Gasz přemýšlel, jestli jim to ticho připadá stejně trapné jako jemu.

Po obličejích mu sem a tam přebíhaly stíny — to kvůli kymácející se žárovce nad stolem — a s každou vteřinou měnily jeho tvář i duši. Proměňoval se rychlostí blesku: v jednu chvíli byl dravcem, který loví myši, v druhé myší, která loví dravce. V jednu chvíli architektem, v druhé rozbuškou. Nejprve knězem, potom stereotypem sexuálně zneužívaného chlapce.

Vybíral si.

Dítě, nebo strašák? Panna, nebo vrah?

Smát se, nebo trpět? Obojí zní *zábavně*...

Gasz byl *opravdu* *zábavný* člověk.

Věnoval každému ze svých pěti posluchačů zevrubný pohled.

První z nich měl střelnou ránu na hlavě. V *hlavě*. Skrz oko, koncový mozek a týlní část lebky. Druhý muž byl bez nejmenších pochyb panic, břicho měl nadmuté jako vázu a plíce plné mastné vody ze dřezu.

Třetí byla žena. Šátek na krku měla utažený tak, aby zakrýval temně fialový pruh kolem jejího hrdla.

Čtvrtý Gaszovi nevěnoval nejmenší pozornost. Hlavu měl zvrácenou dozadu v úhlu alespoň šedesát stupňů k páteři a civěl na zeď za sebou. Za tuhle nepozornost mu Gasz už teď připsal první minusové body.

Poslední byla asi desetiletá holčička. Měla podříznutá zápěstí a zakrvácené pyžamko.

Byla *nádherná*.

Co do charakteru, *pochopitelně*.

Mrkl na hodinky. Byla přesně celá. Nadechl se, okamžik bojoval s trémou — vždycky měl problém mluvit před davy — a pak rukou zachytil lampu nad stolem. Stíny mu ztuhly na tváři, vpily

se do pórů jeho kůže a staly se jeho neoddělitelnou součástí — alespoň pro tuto chvíli — a Gasz by byl přísahal, že se všech pět pozorovatelů zachvělo.

Tedy až na toho, co se zlomeným vazem dál tvrdohlavě zíral do zdi za sebou.

Usmál se tak mrazivě, jak to podle něj uměl jen on sám. A poté přesně tak, jak si to pamatoval z iniciačního proslovu toho kníratého generála v podzemní aule, řekl:

„Pánové...“

Dámo...

„...vítejte v projektu Kronos,“ řekl kníratý generál Connelly a důležitě se rozhlédl po svém obecenstvu usazeném v podzemní aule.

Bill Matthews ho ze sedmé řady sledoval s nepřekonatelným skepticismem.

„Vážně na sobě potřebuje mít uniformu, aby tady mohl přednášet?“ zamrmlal.

„Je to voják, samozřejmě že nosí uniformu,“ poznamenal LJ, který seděl vedle něj. „Neměli bychom spíš hloubat nad tím, proč ty máš na sobě šustákovku a džíny?“

„Protože tohle není Afrika, ti lidi kolem nejsou povstalci, válka skončila před deseti lety a kvádru mám pořád ještě v čistírně.“

LJ se pohodlně zanořil hlouběji do svého křesla. „Chápu, že je to v souladu s tvým vrozeným negativismem, ale není nic špatného na tom, dávat najevo, kdo jsi...“

Generál zbrunátněl, jak nasál do plic další úctyhodnou dávku vzduchu, a jeho mocný baryton opět rozezvučel celou aulu: „Ačkoli je každý z vás z jiné části světa a jiného oborou, jedno máte všichni společné: jste ti *nejlepší z nejlepších*...“

Bill natočil hlavu a kradmo se porozhlédl po zbytku obecenstva: téměř stovce těch *nejlepších z nejlepších*.

Měl dobrou představu o tom, co jsou asi zač. Vojáci. Matematici. Úředníci. Logistici, vědci, programátoři, tajní agenti... „CIA, FBI, kontrarozvědka, námořní pěchota...“ vypočítával LJovi na prstech. „No jasně, a pak taky NASA...“ zdůraznil úmyslně. „Nic z toho už dneska neexistuje. Jen relikvie národa mrtvého dost dlouho na to, aby mu na hrobě rostly kytky. A vsaď se, že polovina z nich ještě pořád nosí po kapsách odznaky a plastový legitky.“ Zamračeně sledoval medaile na generálově hrudi, jak hází prasátka do publika. „Nedávají najevo, co jsou. Jen to, co byli. Protože dneska už nejsou nic.“

LJ si otráveně sáhl do vnitřní kapsy saka, vytáhl z ní deset let neplatnou permanentku a odhodil ji na vedlejší prázdné sedadlo.

„Měl jsem odletět kolonizovat Mars, dokud jsem měl šanci,“ zamumlal.

Byla to skoro až komická dvojice, Bill a LJ. Možná proto, jak diametrálně byli odlišní — a jak blízko k sobě přesto měli. Bill byl muž se širokými rameny, vypracovaným tělem a tváří ošlehanou těžkými časy od masivní brady až po holou hlavu. Pravda, přes padesát let ne zrovna přívětivého života se na něm s každým rokem podepisovalo víc a víc. Udržoval se nicméně v kondici tak, jak mu to jen bolavé klouby dovolovaly, a jeho tělo stále nenechávalo nikoho na pochybách, že kdyby opravdu chtěl, mohl by holýma rukama uškrtnit grizzlyho. Pro něj samého bylo *pětapadesát* jenom číslo.

Co se vrátil z války, už si vždycky připadal na dvě stě plus.

LJ byl mladší než on — táhlo mu sotva na čtyřicet — a byl to ztělesněný kontrast. Na tuhle událost si sice oblékl sako, ale díky černé kůži, dredům a veselým očím se člověk nemohl zbavit dojmu, že by mu mnohem lépe sedl pletený svetr v duhových barvách a hraní na bonga na stanici D-dráhy. „*Lee Loyd James. Pracoval jsem na programech družic, které sondují vzdálené planety sluneční soustavy*“, by bylo nejspíš to poslední, co byste čekali, že vám řekne při zdvořilostním potřásání rukou na dobročinném večírku nějaké zdravotnické nadace.

Ale to přesně tehdy Billovi řekl.

„Vy jste voják, co?“ zeptal se ho ještě předtím, než se Bill stihl představit sám.

„To je to tak vidět?“

„Srážíte nohy k sobě, když s někým mluvíte. Jako v pozoru. A když odcházíte, vždycky se otáčíte doprava...“

„Bille, dávej pozor, myslím, že tohle bude důležité.“

Kníratý generál se zrovna mohutně nadechl, aby mohl pokračovat ve svém proslovu.

„Projekt Kronos není v souladu se zákonem. Možná shledáte, že některé části vašeho programu se nacházejí v šedé zóně morálky. Možná budou v přímém rozporu se vším, co jste kdy považovali za správné a čestné.“ Dramaticky se odmlčel a naklonil se nad řečnickým stolkem blíže k publiku. „K tomu mohu říci jediné: *překousněte to, nebo jděte*.“ Nechal tu větu okamžik viset ve vzduchu a potom pokračoval: „Rozlučte se s medailemi a čestnými vyznamenáními, s fotkami v novinách a články na e-síti. Historie nebude vědět, že jste existovali. Veřejnost *nesmí* vědět, že existujete. Radnice má plné právo vás odsoudit jako teroristy a zločince a věřte, že pokud jí k tomu dáte důvod, nebude váhat tak učinit.“ Další dramatická pauza. „Vaší jedinou odměnou bude vědomí, že činíte svět lepším místem. Attiona City počínaje.“

„Nenapadlo tě někdy, kdo to všechno vůbec financuje?“ sykl LJ. „Když to není Radnice, který soukromník si může dovolit takovouhle parádu...“

„Každé z prvních deseti světových leaderů ve zbraňovém průmyslu má ročně větší obrat než mělo USA v posledních dvou dekáдах své existence,“ pokrčil Bill rameny.

„A kolik z nich má zájem na budování společnosti potírající údajnou paranormální aktivitu?“

„Trápí tě to hodně?“

„Trápí mě, že nevím, pro koho dělám.“

„Pro Institut.“

„A Institut je jako co? Je to jenom blbá nálepka. Zkoušels je najít na e-síti?“

„Co by to bylo za tajnou organizaci, kdyby se dala vyjet na e-síti?“

„Blaf, to by to bylo. Co když je Institut ve skutečnosti něco jako... Svobodní zednáři? Nebo nějaká nová scientologická sekta nebo...“

„A říkáš, že to by mě mělo trápit?“

„Říkám, že ti to nežeru. Nemáme tušení, pro koho a proč pracujeme. Nemáme tušení, kam až tohle sahá. Rozhodně mi nenakecáš, že to v tobě nehlodá.“

„Musím nějak splácet hypotéku.“

LJ se uchechl. Bill chvíli mlčel. Generál za řečnickým pultem zatím pravidelně střídal další úderné fráze a dramatické odmlky.

„Jsem starej, LJi,“ přiznal nakonec. „Dvacet let jsem zabíjel ve jménu vlády na druhý straně světa a teď jsem tady a...“ *a nepoznávám dnešní svět...* „a... už skoro deset let se tady plácám jako ryba na suchu.“

„Mluvíš jako nějaký maniak z 3Souls¹,“ poznamenal LJ.

„A přesně tak nechci skončit.“ Bill vydechl. „Jsem vychovanej válkou, LJi. V ničem jiným už fungovat neumím. A oni mi ji dají.“ *Potřebuju si zapálit.* „Proto jsem tady.“

„Řekl muž v šustákovce,“ rýpnul si LJ.

„Ale zmlkni...“

„Pořád to děláš, víš to? Dáváš nohy do pozorů, když...“

Bill vydal sotva slyšitelné zavrčení, ale LJ dobře věděl, kdy přišel čas přestat chytračit.

1 (...) Pro většinu vojáků navrátilivších se v roce 2042 z války bylo obtížné se po všech těch válečných hrůzách, které prožili, zařadit zpátky do běžného života. Mnoho z nich časem našlo místo v syndikátu 3Souls, který jim dal možnost se s tím vyrovnat: vrátit se do ulic velkých měst a chovat se, jako by válka nikdy neskončila. Oběti válečných zločinů jsme už sice spočítali, ale každým dnem k nim přibývají oběti těch, které jsme před deseti lety učili střílet a teď jim vzali všechny terče. Znovu se tak opakuje historie *ztracené generace*, jen tentokrát se místo básní píší nekrology.“ (J. Garnett pro *AC Times*, 2043)

„Já vím,“ řekl raději. „A já do toho jdu s tebou.“

„Moc dobře víš, že jestli chceš, tak...“

„Prosím tě, sklapni,“ zasmál se LJ.

Bill se usmál rovněž. A dál sledoval generálův proslov.

„...přistoupíme ke jmenování vedoucích jednotlivých oddělení,“ říkal zrovna knírač. „Ředitel Paranormální divize Operačního oddělení...“

„Dvacet babek, že to bude pan C,“ zavrčel Bill.

„To je můžu rovnou spláchnout do záchoda.“

Generál se nadechl. „Caliban Murphy.“

„No jasně.“

Bill se neubráníl nutkání otočit hlavu, aby měl dobrý výhled na podsaditou postavičku muže, kterému už dnes v těchto kruzích nikdo neřekl jinak než *pan C*. Hlodavčí obličej s tvářičkami, které připomínaly křeččí torby, částečně skrytý za drobnými holo-brýlíčkami, mu zdobil vítězoslavný úšklebek. Buclaté prsty obou rukou splétal ve spokojeném gestu.

Bill toho parchanta nesnášel.

„Ředitel Paranormální divize Výzkumného oddělení,“ pokračoval generál, „Vance Murphy.“

A *pan V* těsně v závěsu, pomyslel si Bill. Oba bratři seděli v posluchárně vedle sebe. Byli identickými dvojčaty, která si kdysi bývala podobná jako vejce vejci. Dnes už to ale máloco znamenalo. Zatímco *pan C* si od války už kolikrát musel povolovat opasek o další díрку, *pan V* se stával čím dál tím vychrtlejší karikaturou lidské anatomie. To ovšem bylo na jeho vzhledu sotva to nejděsivější. Nejhrůzněji působila jeho tvář. Cokoli kdy totiž bylo lidského v jejích rysech, to už dávno zmizelo pod nánosem krycích látek a množstvím chirurgických operací, které měly zakrýt následky mučících technik afrických povstalců. Dařilo se jim to jenom zpola. Stejně jako se *panu V* jen zpola dařilo budit dojem lidské bytosti.

„Vedoucí Výcvikového programu speciálních jednotek,“ získal si po chvíli generálův hlas zpět Billovu pozornost, „Bill Matthews.“

A je to, pomyslel si, zatímco generál vyjmenovával další a další jména. Už brzo budeš mít svou válku zpátky...

„... v pozlacené obálce na desce svého stolu naleznete všechny potřebné informace spolu s oddělením, pro které jste byli vybráni,“ dokončil generál o několik minut později.

„Jak se na mě těšíš jako na svého asistenta?“ zamával LJ přeloženým kusem papíru.

„Operační oddělení u Céčka by byla lukrativnější pozice, nemyslíš?“ zeptal se Bill.

„Mají tam hezčí výhled,“ uznal LJ. „To by se mi líbilo, pro případ, že bych se už první týden rozhodl vyskočit z okna...“

„A nyní,“ odkašlal si generál, „promluví pan Green, ředitel Institutu, o tom, co vás čeká v nadcházejících dnech během zahájení projektu Kronos.“

Válka, Bille...

Už brzo.

„Hej, Murphy.“

Pan C i pan V se otočili jako jeden člověk.

„Myslím tebe, Céčko,“ upřesnil Bill.

Pan C nasadil svůj běžný, provokativní úšklebek a vystoupil z řady lidí, která po ukončení ceremonie mířila k východu z auly. Pan V následoval bratrova příkladu.

„Ale, ale. Ty se vážně vecpeš všude, že jo, Bille?“ usmál se pan C tak falešně, jak to jen lidská mimika dovoluje.

„Svět je pro nás dva asi moc malej,“ odtušil Bill.

„Až moc,“ přisvědčil pan C. „Takže... vedoucí bootcampu? To vypadá, že vklouzneš rovnou zpátky do svých starých ocelových kanad.“ Pohlédl na něj přes obroučky svých holo-brýlíček. „Tebe vážně ještě nechají pracovat s dětmi?“

„Nebudou to *děti*,“ řekl Bill a už teď cítil, jak mu v žilce na spánku tepe krev.

„Já vím. Četl jsem ten program. *Sirotci*, tak se to bude jmenovat?“ Pan C zavrtěl hlavou. „Nemáš pocit, že Arrows prostě jenom zoufale chtěl, aby sis mohl připadat užitečný?“

„Budu trénovat lidi, kteří budou *tobě* dělat agenty, Calibane,“ řekl Bill s posledními zbytky klidu, které v sobě dokázal zmobilizovat. „Takže buď hodnej pejsek. Nebo jednou některej z nich přijde s náloží kolem pasu a tvojí fotkou vylepenou na vnitřní straně očních víček.“

Pan V přistoupil blíž. Ústa nemohl v pravém koutku otevírat úplně a jeho slova tak zněla trochu huhňavě, když promluvil. „Pane Matthews, kdybyste dovolil...“

„Drž hubu, Zjizvená Tváři. Teď mluvím s tvojí lehce shnilejší polovičkou,“ odbil ho Bill a znovu se pohledem vrátil k panu C.

Tomu úsměv zamrzl na rtech. Lehce se předklonil a promluvil hlasem tak tichým, že ho v hluku klapajících podrážek a podpatků mohl slyšet jen Bill.

„Podívej, Bille... Nemám tě rád,“ zašeptal. „A vím, že to víš, tak proč si hrát na něco jiného. Nemám tě rád za to, že mi celý život přebíráš šance, které měly být moje. Nemám tě rád za to, že sis kdy vůbec dovolil *sáhnout* na moji dceru. A jsem si jistý, že ty mě za těch pár incidentů, kdy jsem tě *údajně* chtěl nechat zabít, taky nemáš zrovna v lásce.“ Křeččí tvářičky se mu naduly těžko kontrolovaným vztekem. „Takže když jsme tedy teď na jedné lodi, chci, abys věděl tohle: ještě jednou urazíš mého bratra... nebo se i na podělanejch pět mil přiblížíš k Megan... a věř mi, že ani Institut, ani všichni tvoji *Sirotci*, ani sám Poslední Mesiáš tě nezachrání.“

Bill jeho pohled opětoval bez mrknutí oka. „Budu se těšit,“ odpověděl.

Pan C pokynul svému bratrovi a oba se zařadili do průvodu vycházejícího z místnosti.

LJ, který celou scénu sledoval s dostatečným odstupem, si teprve teď dovolil se přiblížit.

„Jednou mi musíš říct, co jste si vy dva udělali,“ řekl.

„Ne,“ zamumlal Bill, „to opravdu nemusím.“ A vyrazil k východu.

Dav společensky oblečených mužů a žen se vyrojil z recepční haly Eclipse Tower a rozprchl se do všech koutů Centra Attiona City.

Jako když flusnete do cedníku, pomyslel si Gasz.

Vytáhl si z vnitřní kapsy saka pozlacenou obálku a z ní informace o umístění jakéhosi... *Clarence Broadyho z Paranormální divize Výzkumného oddělení.*

Musel být malý zázrak, že ho nepoznali. Pokud si Gasz dobře vzpomínal, Clarence, kterého včera touhle dobou *uklízal* do čističky odpadních vod na Plošině, byl přece černochoch. *Nebo ne?*

Znovu pročetl informace na papíře a ke svému vlastnímu údivu ucítil takový legrační pocit v žaludku...

Vzrušení.

Tohle bude zábava.

Gasz byl *opravdu* zábavný člověk.

A právě v té chvíli, v mnohem nižší části města, přímo uprostřed Vítězné magistrály v Downtownu Attiona City, probíhala revoluce.

Tisíce Downtownerů se hrnuly ulicemi jako mravenci lesním podrostem. Z hrdel se jim drala revoluční hesla a v dlaních svírali cokoli dost těžkého či ostrého na to, aby se to dalo použít k prosazování základních lidských práv a svobod.

David Fox, seržant Radniční gardy, přebil svůj RF-AR a čekal, až dozní zvuky výstřelů, třístíciho se skla a projektilů odrážejících

se od neprůstřelné karoserie zásahového vozu. Pak se vyklonil zpoza kapoty a vypálil několik dávek. Vůdce anarchistického hnutí Blackout Gerald Shaw se s řevem zhroutil z vrcholu improvizované barikády. David se bleskově vrátil zpět do krytu.

Stiskl spínač rádia připevněný k límci uniformy a snad postě toho večera začal na všech dostupných frekvencích vykřikovat jméno svého nejlepšího přítele, ztraceného kdesi vpředu.

No tak, Aidene...

Já vím, že tam někde jsi...

O svém převelení do projektu Kronos se měl dozvědět už příští týden.

Mezitím v mnohem vyšších patrech města — přesněji v jednom z nejvyšších pater Eclipse Tower — ve Výzkumném centru Institutu, někde hluboko, hluboko uvnitř komplikovaných synapsí hlavní počítačové sítě došlo k chybě.

Pomocná umělá inteligence INX² se sériovým číslem A0421 se probudila do své nově nabyté existence s *duší*.

Na opačném konci města, daleko od zářivých světél a nablýskanosti Centra, v downtownském Ústavu pro péči o duševně choré dr. Colea, si mladý chlapec jménem Luco Scarpa objímal kolena. Blackout už se dávno prohnal spodním Downtownem a teď se jako vařící voda probublával na povrch. Slyšel výstřely, slyšel křik lidí, slyšel křik města a cítil krev protékající jeho ulicemi.

2 INX = Intelligence Network type X. Označení umělé inteligence využívané agenty operačního oddělení Institutu nasazovanými do terénu.

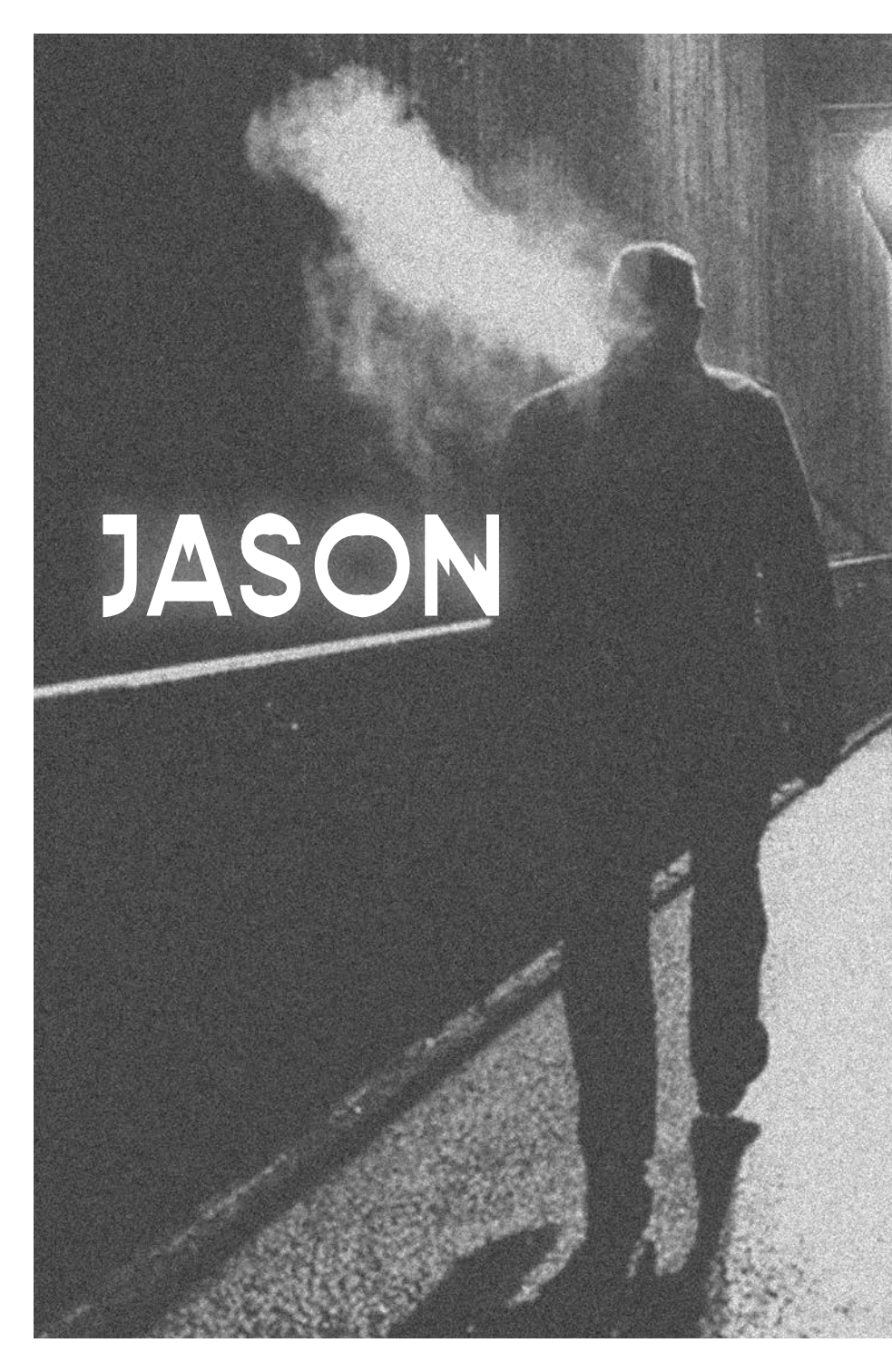
*Kdybych to prostě skončil, říkal si zrovna, kdybych se... prostě...
Pomohlo by to?*

A jen o několik set stop dál, na stanici D-dráhy Vítězná, se jiný mladý chlapec jménem Jason Blake úporně snažil být dobrým synem a trpělivě čekal na metro, které by ho odvezlo domů k jeho strachující se matce.

O necelé tři roky později se náhodou ocitne na tomtéž místě, když se tři zatoulaní výtržníci z 3Souls pokusí okrást nevinnou ženu — a bude se chtít stát hrdinou. V šarvátce, která propukne, ho jeden z útočníků hodí do kolejiště, přímo před přijíždějící vlak. Jason sotva stihne rozpřáhnout ruce a vykřiknout, než se o něj předeek vagonu roztříští jako sklo.

A tehdy pochopí, že má *schopnosti*.

JASON

SLONÍ HŘBITOV

Superhrdinský fenomén bude mým čtenářům jistě známý spíše ze stránek komiksových knížek než z každodenního života.

Pojďme se dnes ale ohlédnout za jedním z takovýchto hrdinů, jehož jméno se dostalo do povědomí milionů obyvatel Attiona City, obzvláště pak obyvatel Downtownu. Pojďme se ohlédnout za maskovaným hrdinou známým pod jménem *Dawner*.

Ačkoli se aktivně projevoval jen po velmi krátkou dobu, získal Dawner popularitu mezi občany velmi rychle. Lze to bezpochyby přisuzovat hlavně jeho zapojení do boje proti pokusu o Izolaci Downtownu na sklonku roku 2052 a jeho nejasným, leč nepochybným konexím s takzvaným Tribunálem úsvitu — ačkoli dodnes není jisté, zda Dawner s touto nechvalně proslulou organizací doopravdy spolupracoval, či nikoli.

A skeptikům, kteří se ptají: „Co mohl změnit jeden maniak v kostýmu?“, s klidným svědomím odpovím: „Hodně.“

Projekt na přestavbu horních pater Downtownu za účelem přenesení slunečního světla do celé čtvrti, který před týdnem prošel schválením, byl příhodně pojmenován *Dawnbringer*. Dawnerova maska, jeden z mála ostatků, které přežily kolaps Eclipse Tower, je symbolem downtownského boje se zločinem a vzdoru proti útlaču ze strany Radnice. Její črtu Dawnerovi příznivci sprejují po zdech všude pod Plošinou a je znakem odboje a jednoty místních obyvatel.

Občanské centrum několik měsíců řešilo o jeden případ navíc. Pod pery médií propuká maniakální superhrdinský boom. A obyvatelé Downtownu možná našli spasitele.

Bůh ví, že ho potřebovali.

Výňatky z článku
„Muž, který nechal vyjít slunce“,
J. Barnett pro *AC Times*, 2053

Čtvrť Downtown v Attiona City byla místem, které držely pohromadě dekády rezavějící konstrukce a úporná vůle jeho obyvatel nepochcípát jako krysy v sudu s dehtem.

Po válce se Attiona — stejně jako všech sedm velkých měst, která přežila jaderný konflikt — stala soběstačným městským státem. Byla jedním z posledních útočišť pro přeživší na celém světě a jediným na východním pobřeží Severní Ameriky. Válčení uprchlíci ze všech koutů světa zaplavili město do posledního bloku a kapacita přetékala s každým dalším novorozencem. Kvůli radioaktivnímu zamoření za hranicemi Attiony nebylo možné rozšiřovat zástavbu do šířky (pokud jste tedy nechtěli žít na Od-kroju. A to jste nechtěli). Muselo se stavět nahoru.

Downtown byl zbytek původní podoby města. Dříve velkolepé věže bankovních center a honosné budovy divadel se teď ztrácely mezi bloky bytových jednotek šplhajících se po konstrukci výš a výš. Dnes už z nich nezbývalo o moc víc než zaprášené památníky ztracené mezi kvádry betonu, oceli a skla. V někdejších divadlech sídlili squatteři a dřívější mrakodrapy (které ironicky dosahovaly sotva na spodní část Plošiny) se změnilly v noční kluby a fetišácká doupata.

Radníci samozřejmě časem došlo, že růst populace se neza-staví. A že pokud budou ve výstavbě pokračovat tímto způsobem, celé město se jim doslova sesype na hromadu.

A proto nechali vystavět Plošinu. Plošinu příkrývající Downtown jako poklička papíňák; Plošinu podepřenou právě tou zástavbou, kterou tak úporně oddělovala od světa *nahoře*. A na Plošině vybudovali Centrum, nablýskanou čtvrť zítřka využívající všechny technologie, o které lidstvo nepřišlo ve válce, k tomu, aby byl život tak sladký, jak jen může být.

Jenže to bylo daleko nahoře. A Jason Blake, mladý obyvatel Downtownu, byl stále *tady dole*. Se svou úpornou vůlí nechcíp-nout jako krysa v sudu s dehtem.

Tady dole aktuálně znamenalo ve špinavém kiosku Tamale, ve kterém pravidelně kupoval sobě a mamce oběd po cestě ze školy.

„Ahoj Bobe,“ pozdravil kluka obsluhujícího pokladnu a proplétal se mezi regály, které byly z většiny naplněné vakuovanými sáčky s pestrébarevným želé.

„Čauz, Jason,“ mávl tloušťkou rukou, aniž odtrhl oči od komiksu, který četl.

„Máš tu ještě něco nemodifikovaného?“ ozval se Jason zpoza jedné z polic.

„Ech... myslím, že u mrazáku je ještě jedno kari,“ zabručel Bob.

Kari. To bude mít mamka radost, pomyslel si Jason sarkasticky a vytáhl z boxu plastovou krabičku naplněnou jakousi hnědou hmotou pochybné konzistence. Na vrchní části obalu měla velkou nálepku s přeškrtnutým M. Záruka toho, že alespoň polovina jejího obsahu je původně určena ke konzumaci.

A pro mě...

Sáhl do mrazicího boxu na úplně opačném konci uličky (a cenového spektra). Studený balíček se zeleným potravinovým gelem se mu v dlani třásl jako sulc.

Vegetariánskou jsem dlouho neměl, pomyslel si a přinutil svůj mozek nepřemýšlet nad absurditou faktu, že v ruce svírá balíček se želé a nápisem *Pizza Vegetariana* na etiketě. Snažil se také nemyslet na to, že s přístupem do školní laboroky by si tenhle oběd nejspíš zvládl udělat i sám.

„Jak se má táta, Bobe?“ zeptal se, když přistupoval k pokladně.

„Ani nevím. Už druhý den nevyšel z pokoje. Včera večer jsem na něj klepal, ale asi už spal.“

„Měl by jít do nemocnice.“

„No jo, když oni ho nad Plošinou nevěnou... Přišli mu na to, že má kartu načerno, víš? Teď už je to s ním tak špatný, že by ho z Downtownu nepustili, ani kdyby nakrásně měl pravou. Prej kvůli nějaký... hoginenický...“

„Hygienický...“

„Jo. Normě, no.“

Jen málokdo z Downtownerů si mohl dovolit zdravotní pojištění, které by ho opravňovalo ke vstupu do nemocnic v Centru. Situace byla navíc o to absurdnější, že i s platnou kartou se člověk nemusel dostat přes přísná měření na medistanici u Chárona³, což, nepřekvapivě, hrozilo především ve chvíli, kdy byl člověk *opravdu nemocný* — nebo prostě žil ve špatném bloku. S narůstající paranoiou, kterou Centrum vůči Downtownerům trpělo, byli lidé čím dál tím víc odkázáni na místní lékařská zařízení. A Jason moc dobře věděl, v jakém stavu jsou nemocnice v Downtownu. Lidé s kvalifikací odcházeli nad Plošinu. Tady dole zbyli už jen mastičkáři-samoukové, kteří na černém trhu sehnali nějaká poloprošlá antibiotika. Samaritánské sekty rovněž dělaly, co mohly, ale i jejich kláštery byly spíš hospice než opravdové nemocnice. A když se náhodou objevil vzdělaný doktor idealista s vizí o záchraně světa, který tu chtěl provozovat veřejně přístupnou kliniku, dlouho nevydržel. Pouliční přestřelka, krádeže, nemoci...

Doktoři seshora tady neměli krom umírání co dělat.

Jason raději rychle změnil téma. „A co ty komiksy, jak se ti líběj?“

Bob se ale zachmuřil ještě víc. „Jo, dobrý, Jason, ale... Pořád nemůžu uvěřit, že fakt nechali Blue-Jaye umřít. Ten byl z celého Syndikátu úplně nejlepší...“

„Nejlepší? *Blue-Jay*? To jako fakt?“

„Totálně! Ten kostým a ty schopnosti a má vždycky tak dobrý hlášky...“

Jason v hrdle zadusil pohrdavé odfrknutí. Osobně si o Blue-Jayovi — komiksové postavě teenagera, který získal nadlidské

3 Výtahová dráha, jejíž nejspodnější stanice se nacházela v horním Downtownu a nejvrchnější na Plošině, byla jediným dopravním spojením mezi Downtownem a Centrem. Původně ji město pojmenovalo vzletným názvem Ikaros. Neuběhl ale ani rok, než se mezi obyvateli ujalo mnohem oblíbenější pojmenování: Cháron. Downtowneri často rádi cynicky prohlašovali, že žijí na *té špatné straně řeky mrtvých*.

schopnosti poté, co ho *klovla radioaktivní sojka*, a který chránil fiktivní verzi Centra Attiona City převážně před světelnými paprsky vystřelujícími kamsi do nebes — myslel svoje; přemohl se ale k povzbudivému úsměvu.

„Jen žádný strachy, Bobe. Vsadím se, o co chceš, že ho do pěti dílů zase obživěj.“

„Fakticky?“

„Hm. Nebo rebootnou.“ Poklepal prstem na stoh komiksových sešitů, který ležel na pultu vedle kasy. „Ale vypadá to, že do té doby jseš zásobenej. Tenhle není ode mě, ne?“ Pohledem prozkoumal sešit položený navrchu. Hrdinka na přebalu si zjevně se zahalováním své tajné identity — či čehokoli jiného — příliš hlavu nelámala.

Foxxxy Fox #174: Down To Fight.

Jestli nemá stránky slepený k sobě, je to přímo sběratelskej kousek.

„To vypadá na... náročnou četbu.“

„Jo, ten je zrovna od jednoho kámoše. Říkal, že to refedi... teda... re-de-fi-no-va-lo přístup k ženskéjm v komiksech, nebo tak něco.“

„To bezpochyby,“ odtušil Jason. *Nějak se ty kvóty asi plnit musej.* Položil na Bobův pultík svůj nákup. „Kolik to bude?“

„Ehhh... To máš za... osm devade.“

Jason se ošil a automaticky si začal ohmatávat kapsy. „Jo, hele, Bobe, mám tu jenom sedm dolarů...“

„No ale to pak nejde, člověče.“

„Bobe, prosím, no tak. Vždyť je to pro mamku.“

„Kámo, nechtěj to po mně, táta mi vždycky říkal...“

„Bobe, jsme přece kámoši, ne?“ zkusil to Jason po jeho. „No tak, kolik už jsem ti půjčil těch komiksů? Hm?“

O chvíli později vyšel Jason na ulici se dvěma balíčky na dně batohu. Ano, Bob byl idiot. Ale byl to idiot, co prodával jídlo v téměř posledním obchodě, který si Jason a jeho matka mohli dovolit. A devatenáct let v Downtownu už Jasona naučilo, že hloupý dobrák je pořád lepší než chytrý parchant.

Nadhodil si batoh na zádech, zarazil si sluchátka s hudbou hluboko do uší a vyrazil k nejbližšímu zdymadlu⁴, které by ho odvezlo domů.

Proplétal se špinavými ulicemi osvětlenými jen pouličními lampami a neony budov. Bez nich by byla v Downtownu úplná tma. Pokud jste náhodou nebydleli na okraji města nebo těsně pod Plošinou, slunce se k vám přes hustou zástavbu nad vámi nikdy nedostalo.

Kdy naposledy vůbec Jason viděl slunce?

Na okraji jednoho bloku se mimoděk podíval přes zábradlí dolů, hlouběji do Downtownu. Tam někde dole, tisíce stop pod ním, byla *zem*.

Tam někde byla Temnata, nejspodnější část Downtownu. A pod nimi, pod samým povrchem země, Podměstí.

Jestli byl Downtown místo, které pohromadě držela lidská vůle neumřít, pak Temnata byla díra, kam lidství odcházelo chcípnout.

„Mno a když teda ten starej slon ucítí, že už brzo jako umře, tak se oddělí od stáda a najde si nějaký odlehlý, osamělý místo, kde vyčkává, než to přijde. A jediný, co mu dělá společnost, jsou mrchožrouti, co jako zpovzdálí čekaj na hostinu, a kosti ostatních slonů všude kolem...“

„Ale to je jenom blbá legenda,“ mávl rukou Frank N. Stein a pečlivě překročil nehybné tělo uprostřed chodníku.

„Jo, legenda,“ přisadil si Mohawk. „Sloni nikdy neexistovali, ty pako.“

„Ale existovali!“ bránil svůj příběh Hook. „Jenom už jsou vyto... *vyhynulý*. Myslim, že to... že na ně spadnul meteor nebo tak něco...“

4 Menší, hydraulicky poháněné výtahy, které pendlují mezi jednotlivými bloky Downtownu.

Frank N. Stein v duchu hořce zalitoval, že vzal na dnešní sklizeň zrovna tyhle dva.

Celá trojice byla bezpochyby přinejmenším podivná, o tom nebylo sporu. Frank N. Stein, Mohawk i Hook byli At'hiaka — městští divoši, po kterých by se i ve spodním Downtownu kolemjdoucí ohlíželi. Mohawk, který si vlasy lepil dehtovým voskem do výrazného číra, byl paradoxně ze všech výrazný nejméně. Hook na tom byl už o poznání *lépe*: místo rukou, o které přišel jako dítě, mu na zápěstí navazovaly dvě podomácku vyrobené protézy zakončené čímsi mezi pirátským hákem a švýcarským otvírákem na konzervy. Na jednu stranu to zakrnělému chlapci dodávalo děsivý zjev, v praxi s nimi ale sotva dokázal vzít za kliku. Největší dojem na okolí však přesto dělal nejstarší Frank N. Stein, kterému ze zjižvené kůže na holé hlavě trčely porůznu posbírané šroubky, matky, víčka od konzerv a další kousky náhodného kovového šrotu.

Nikterak se netajil tím, že pro tuhle konsternující vizáž podstoupil několikanásobnou částečnou trepanaci lebky. Celkový dojem to totiž jen umocňovalo.

Tetování má už dneska každéj...

Tahle trojka by na běžné ulici jistě upoutala spoustu pozornosti. Ale tady byli v Temnatech. To, po čem tu kráčeli bosýma nohama, byla hlína planety Země a jakoukoli civilizaci nechali už dávno daleko nad sebou.

Tady byli v bloku 2013 — na Sloním hřbitově.

Frank N. Stein sice ještě neprošel iniciací (jinak by nemusel provádět sklizně), ale z celé trojice byl nejzkušenější a shodou okolností i nejvzdělanější. Ne dost na to, aby se mohl — nebo *chtěl* — nechat pořádně zaměstnat, ale dost na to, aby někde po cestě pochytil, že sloní hřbitovy byly pouhou legendou (a *rozhodně* neměly co dělat s meteority). Bezsporně ovšem byly legendou příhodnou.

Překročil další tělo, posunul si roušku na nose výš a zastavil se u dveří do opuštěného squatu. V okolí panovalo zlověstné ticho.

Nikde kolem nebylo ani živáčka. *Zato mrtvých dost...* Na cestu si museli svítit baterkami — Občanské centrum už dávno vypnulo proud celému bloku.

„Kárku nech tady,“ řekl Hookovi který se kovovými háky neohra-
baně snažil řídit podomácku stlučená nosítka s kolečky. „Mohawku,
pácidlo.“

Mohawk přistoupil k masivním kovovým dveřím, stiskl ba-
terku mezi zuby, vrazil omlácený konec trubky do škvíry mezi
křídly a s mohutným rykem dveře otevřel.

„Bacha na roušky,“ připomněl ostatním Frank N. Stein, když
vstupovali do prostorné industriální haly.

Zem byla posetá desítkami těl v nejrůznějších stádiích roz-
kladu.

„Tak fajn,“ dal si Frank N. Stein ruce v bok. „Pojďme si najít
pár *nakažených*.“

Nakažených vídal Jason cestou ze školy víc a víc každým dnem. Ještě před několika měsíci to byla legenda ze spodních pater Down-
townu. Dnes už se pár takových našlo v každém bloku. A kolikrát
ne jen *pár*. Čtvrtí se poslední půlrok šířila nová epidemie, a pokud
věděl, dnes už zabíjela i tisíc lidí denně. Spousta lidí už ani nevychá-
zela z domu bez ochranné roušky a gumových rukavic. Všichni se
báli, že budou dalším korálkem na počítadle. A co bylo nejhorší:
nikdo neměl nejmenší tušení, jak to léčit.

Málokdy jste mohli nakažené vidět na veřejných místech, ale
Jason si rád krátil dlouhou cestu ze školy všemožnými zkratkami
a vedlejšími uličkami. A právě tam jich bylo nejvíc. Kolikrát se
přistihl, že zadržuje dech takřka celou cestu ze školy.

Právě teď sestoupil zdymadlem o několik pater níž a znovu se
probojoval ulicí plnou lidí spěchajících za přežitím. Na zemi se
vedle prázdných odpadkových kontejnerů válely odpadky a suť

z pouliční přestřelky z minulého týdne, které nikdo neuklidil. Zpoza kontejnerů vykukovaly skupinky dětí s barevnými šátky kolem hlav a *hrály si na válku*⁵. Na rozích ulic žebrali o drobné bezdomovci a individua v metaherákovém rauši. Když z rušné ulice uhnul do postranního tunelu, prošel kolem prvního z nich — muže s nezdravou kůží a vypadávajícími vlasy. V koutcích očí a pod slezlými nehty měl škráloupy zaschlé krve.

Prošel uličkou a snažil se myslet na cokoli jiného než na to, jak příšerné místo Downtown je a jak rád by odsud nadobro vypadnul.

I to byl důvod, proč toho s matkou oba udělali tolik pro to, aby mohl chodit na tu nejlepší školu, jaká v Downtownu byla. Což sice pořád nebylo nic extra, ale pro jeho matku to znamenalo hodně. Byl to jediný způsob, jak získat vzdělání dost dobré na to, aby měl šanci dostat se na jednu z lékařských univerzit nad Plošinou — a tím pádem získat vízum k dlouhodobému pobytu v Centru.

Jason věděl, že na tom matce hodně záleží. Ale také věděl, že ji nehodlá nechat v Downtownu, kdyby se snad na medicínu opravdu dostal. A to zdaleka nebylo jisté, protože studium bylo skutečně náročné. Nemluvě o tom, jak mizerný byl Jason student.

Občas to ale mělo i své výhody. Tak například si Jason poslední měsíc z laboratorních praktik po troškách odnášel vzorky

5 „(...) být dítě v Downtownu znamená být zranitelný. Být *ohrožený druh*. A zásluhou tvrdé městské selekce se děti *přizpůsobily*. Není ničím neobvyklým na ulicích potkat gangy bojující o svůj *revír* — gangy složené výhradně z dětí ještě před pubertou. Ostatně statistiky říkají, že máte-li doma tři potomky, jeden z nich má pod matrací zbraň. Drogovému průmyslu vládne dnešní generace teenagerů a dětská kriminalita pomalu, ale jistě převyšuje tu dospělou. A nikoli, návrh Občanského centra na snížení věkové hranice trestní odpovědnosti není adekvátní odpovědí. (...) Opět nemůžeme obviňovat nikoho jiného než sami sebe. Stvořili jsme svět, ve kterém lze přežít jediným způsobem: *dospět*. Čím dříve, tím lépe. Downtown na nikoho nečeká.“ (Výňatky z článku „Lidství dnes“, J. Garnett pro *AC Times*)

několika chemických látek, ze kterých byl schopný vyrobit něco na způsob W-Cleaneru⁶. Byl si jistý, že mamka by s tím nesouhlasila, ale on jí to říkat nehodlal. Chtěl to pro ni jako dárek.

Po chvilce se znovu vynořil na hlavní třídě.

VESELÉ VÁNOCE 2052! hlásal nadšený neonový Santa nad obchodem na konci ulice. Z nějakého důvodu to Jasonovi připadalo jako výsměch.

Jen těžko se mu věřilo, že zítra má být Štědrý den.

Blok 2013 získal svou přezdívku teprve před pár měsíci, ujala se ale rychle. Ani nikdy dřív to nebylo populární místo — ale to ostatně nebyl žádný *zetkový* blok, postavený tady dole v Temnatech. Jen málo z bloků X, Y a Z bylo vůbec ještě oficiálně osídlených: většině z nich Občanské centrum zkrátka odstříhlo elektřinu a zapomnělo na jejich existenci, když se místní kriminalita definitivně vymkla kontrole. A temnota už udělala své. Člověk zkrátka nebyl stvořený pro život strávený ve tmě. Kdo z místních nestihl umřít nešťastnou náhodou nebo při přepadení, toho tohle místo záhy dohnalo k šílenství.

Ale teď, po mnoha letech spánku, Hřbitov znovu obživil. Těžko říct, co na těch legendách bylo pravdy: jestli byl 2013 opravdu epicentrem náказы; jestli tu někde opravdu žil mudrc léčící ty, co dokázali zodpovědět jeho hádanky... Jisté bylo jen to, že se příběhy rozšířily jako lesní požár. Sloní hřbitov získal své jméno, svou pověst, dokonce i kult fanatických vyznavačů — a brzy každý nakažený, který ztratil práci, domov a přátele, vyrazil právě sem.

6 „Věděli jste, že jen 12 % vody rozváděné po městě je chemicky nezávadných? Chraňte před nebezpečím sebe i svou rodinu! Používejte W-Cleaner: univerzální čistič vody. Stačí vysypat, promíchat a vypít! W-Cleaner. Dejte si sklenku!“ (Televizní reklama)

Čekat na smrt, sám, jen ve společnosti vybělených kostí těch, kdo přišli před ním. A mrchožroutů vyčkávajících za rohem.

„Hledejte krev pod očima a za nehtama,“ rozlehl se squatem Frankův hlas. Mohawk ohledával druhou stranu haly, zatímco Hook se vyšplhal po rozbitém schodišti na ochoz v prvním patře. Baterky stále zůstávaly jejich hlavním zdrojem světla. Sice na několika místech rozhodili pár světlíc, ale na osvětlení celé haly to ani zdaleka nestačilo — a původní halogenová světla rozmístěná u stropu byla mimo provoz už nejspíš několik let.

„Potřebujem jen ty fakt nejčerstvější, jasný?“

Frank N. Stein opatrně našlapoval v mezerách mezi těly a nevábně páchnoucími kalužemi. Nebyla to dešťová voda — alespoň ne *skutečná* —, jen následek děravé střechy a ještě děravějších odpadních trubek kdesi nad nimi. Ne, sklizeň rozhodně nebyla pohodlná práce, ale zato byla bezpečná. Občanské centrum se do Temnat neodvážilo. I bandité už dneska byli passé. Ani těla tu nikdo neuklízěl. Pokaždé když se sem Frank znovu vrátil, vídal staré známé tváře.

Někdy uvažoval nad tím, jestli by jim neměl začít dávat jména.

Když převrátil na záda třetí tělo, vyrušilo ho tiché, ale zřetelné *cvak-cvak*. Vzhlédl a kuželem baterky našel Mohawka na druhé straně haly, kterak si cvaká zapalovačem pod skleněnkou zasunutou v chřípí.

„Nechtěl bys bejt radši užitečnej?“ vyjel na něj Frank N. Stein podrážděně.

„Ale dej si voraz,“ odsekl Mohawk a dál zápolil se zapalovačem. „Chceš to zkusit? Epená, kámo, žhavá novinka na trhu. Stálo mě to skoro dvě kila...“

„Supper nás naporcuje zaživa, jestli dneska nesklidíme aspoň tři...“

„Ale nenaporcuje. Ne s Doserem za zadkem.“ Zapalovač se konečně rozžehl a Mohawk slastně nasál horké výpary do nosu. „DéPéčko to teda není,“ uznal, „ale stejně...“

„Zmlkni,“ okřikl ho Frank.

„Hej, myslím, že jednoho mám!“ houkl Hook z ochozu, ale Frank okamžitě utnul i jeho. Otočil se k hlavním dveřím do továrny haly a posvítil na ně baterkou.

„Někdo jde,“ řekl.

„Blbost,“ mávl rukou Mohawk a dál potahoval ze skleněny. „Sem se žádnéj fízl neodvází...“

V tom měl Mohawk bezpochyby pravdu.

Nicméně vzápětí se dveře haly opravdu otevřely.

„Jsem doma, mami!“ zavolal Jason, když za sebou zavřel dveře do bytu a v předsíni se soukal z bot.

„Ahoj!“ ozvalo se z obývacího pokoje. „Co tu děláš tak brzo? Nemáš v pátek tréninky?“

„Biff má už týden zavřeno,“ oznamoval Jason. „Mám trochu starost, jestli se nenakazil.“

„Ach, tak to nerada slyším...“

Oněmi *tréninky* byly kurzy sebeobrany, na které Jason dvakrát týdně chodil do chrámu ke svému mistrovi. Tím *mistrem* byl Biff, který si trénováním bojových umění přivydělával k promítání v kinech, a jeho *chrámem* byl ve skutečnosti starý autoservis s matračkami nakradenými z nedaleké základky. Na tom ale přece pramálo záleželo. Jason na jeho skupinové tréninky chodil už od nějakých deseti let a staly se jeho oblíbenou složkou týdenní rutiny. I jeho matka z toho měla radost: věřila, že čím víc času stráví boxováním do pytle, tím méně bude mít potřebu prát se *doopravdy*.

„Jak šla noční?“

„Nic nového. Jsem utahaná jako kůň.“

Jason vešel do obýváku. Nebyl to velký pokoj. A jejich byt nebyl velkým bytem. Byla to jen krátká chodba, kuchyň s obývacím

prostorem v jednom, koupelna a dvě stísněné ložnice. Ale to nevadilo.

Jasonova matka seděla na ošuntělé pohovce a sledovala televizi. Byla to drobná žena, na které se život těžce podepsal. Unavená duše v unaveném těle.

Jason ji miloval jako nikoho na světě.

„Tak si jdi lehnout.“

„Nemůžu spát,“ zavrtěla hlavou.

„Protože pořád čučíš do tý bedny. No tak, mami, jdi si lehnout.“

„Dávají zajímavý program. Teď mluvili o Shawovi.“

„To byl ten předák Blackoutu?“

„Hm. Dávali dokument o tom, že je možná pořád ještě naživu. Že ho Radnice drží v nějakém tajném vězení a...“

„Jasně. Chlapy jako on nezastaví jenom to, že je někdo zastřelí. Vážně, mami, moc koukáš na telku.“

„Dobře, už to vypínám,“ zalomila rukama a otočila se na gauči, ale televizi nechala zapnutou. „Co škola?“

„Nic moc. Přinesl jsem ti k věci kari.“

„Bože, kari,“ rozesmála se. „Nejsem už trochu stará na kari?“

„Byla to poslední nemodifikovaná věc, co v Tamale měli.“

Ohlédl se na něj. „Víš, že tyhle věci si máš kupovat pro sebe.“

„Bla, bla, bla. Dám ti to do ledničky, jo?“ Objal ji a dal jí pusku na tvář. „Ne že sníš to želé, jasný?“

„Hm. Co to z tebe cítím?“

„Co? Co je? Smrdím?“

„Ne, naopak, ty...“ Překvapeně otevřela ústa dokořán. „To je můj make-up!“

„Cože? To né, prosim tě, co bych já...“

„Ukaž to,“ nekompromisně si přitáhla Jasonovu hlavu pod svůj drobnohled. „Co sis to udělal s okem, proboha?“

„Nic přeci, nic tam nemám...“

„Ale máš, pod *mým make-upem*!“

„Nic to není, mami, fakt, jen jsem se s někým srazil na chodbě...“

„Srazil s někým na chodbě?“ zdvihla pochybovačně obočí.
„V plném sprintu asi, co? Že ty ses zase připletl do nějaké rvačky?“
„Ale mami,“ mávl Jason rukou. „S kým já bych se asi tak rval?“

Frank N. Stein zamířil kužel baterky ke dveřím.

Co to u všech čertů...

Příchozí měl přes hlavu přetaženou kapuci a tvář mu zakrývala maska s velkými zrcadlovými očníci a plynovým filtrem. Lokty, ramena a kolena měl krytá chrániči, kolem zad obepnutý bederní pás. Paže měl od předloktí po dlaně obmotané bílou bandáží.

Zastavil se asi pět yardů od Frank N. Steina.

„Zdravíčko,“ řekl mužským — *nebo... chlapeckým?* — hlasem.

Byla to rozhodně poslední věc, o které by si Frank N. Stein myslel, že ji uslyší od maskované postavy uprostřed opuštěné tovární haly plné mrtvol.

„Co jseš sakra zač?“ zavrčel Frank a rukou sklouzl k rukojeti mačety, kterou měl zavěšenou u boku. Periferním viděním zahlédl, jak se k nim Mohawk spěšně blíží z druhé strany haly.

„Jsem *Dawner*,“ odpověděl maskovaný se znatelnou snahou o teatrálnost v hlase. „A... *tohleto* nebude třeba,“ kývl směrem k jeho mačetě.

„To už posoudím sám,“ odbyl ho Frank chladně.

„Ne, vážně,“ mávl Dawner rukou. „Chci říct, normálně by to tak asi bylo: přepadnul bych vás ze stínů, něco stylovýho zahlásil, dali bychme si efektně po tlamě...“

„*Normálně?*“ nadzdvihl Mohawk, který právě stanul Frankovi po boku, obočí. „To jako tohle děláš často?“

„Začal jsem nedávno. Je to v klidu, jestli jste o mně ještě neslyšeli, *pí-ár* jsem trochu zanedbával...“

„Takže ta hučka a všechno,“ přejel ho Mohawk pohledem, „to je jako nějakej... *superkostým?*“

„Jop,“ přikývl Dawner, který se stále nezdál být celou situací ani v nejmenším vyvedený z míry. „Na ochranu mých nejbližších, znáte to. Jako má Jackal z komiksů a tak.“

„Cože?“

„Ále, to máš fuk.“

Frank vrhl nervózní pohled po Mohawkovi. I ten už za zády svíral svoje *břítvy* — odřezky kovu obalené hadrem, které At' hia-ka používali místo nožů a běžně je schovávali pod rouškami na stehnech — a tékal pohledem z Franka na maskovaného cizince a zase zpátky.

Tohle byla totiž pro všechny velká premiéra. Nikdo je nikdy při sklizni nevyrušil. *Nikdo, nikdy*. A mělo to svůj důvod.

Protože Frankovi bylo jasné, že kdyby se cokoli z toho, co tady dělají, někdy dostalo *ven*, Supper by je rozcupoval na kousky.

„No, ať už jseš kdo jseš, tady sklízí Kmen,“ zasyčel mezitím Mohawk výhružně. Kupoval Frankovi čas, aby se mohl rozhodnout. Jako obvykle měl spoustu drsných řečí, ale když došlo na opravdovou zodpovědnost, stáhl ocas mezi nohy a poslušně čekal na vůdce smečky. „Cizince tu nevidíme rádi.“

Co když toho už teď viděl příliš?

„Vaše... *sklizení* by mi nemohlo bejt víc ukradený, věřte mi,“ zavrtěl Dawner hlavou. „Upřímně mi to celý přijde jako dost velká nechuťárna. Jsem tu pro něco jinýho.“

A co když jenom blafuje?

Frank N. Stein nenápadně zdvihl oči a zamžoural do tmy nad ochozem v prvním patře. K jeho překvapení se Hook projednou zachoval jako inteligentní člověk a byl celou dobu tiše jako myš. Teď opatrně nahlížel přes římsu ochozu a sledoval dění dole.

„A co by to mělo bejt?“ vrátil se Frank k maskovanému a snažil se zklidnit rozbušené srdce. *Je to naše jediná možnost... Nesmíme to podělat...*

Dawner zdvihl paži a ukázal na Mohawka.

„To epená,“ řekl. „Chci vědět, kdo ti ho prodal.“

Mohawk si ho podezřívavě změřil. „Tak o to jde? Chceš se *zhulit*?“ Uchechl se. „To není fet pro obyčejný smrtelníky, frajere, tohle je pro členy Kmene. Bylinnej extrakt z nejtemnějších hlubin pralesa...“

„Je to průmyslověj odpad namixovanej s tabákem,“ utnul ho Dawner chladně. „Prodává se za trojnásobek ceny rádobý-etno-idiotům, co nepoznají Amazonii od Afriky, ale zrovna tak bys mohl šňupat omítku.“ Udělal krok kupředu — ten poslední krok potřebný k tomu, aby na něj měl Hook dobrý výhled. *Lepší šanci už nemusíme dostat...* „Vážil jsem sem dlouhou cestu a nejsem zrovna nadšenej z toho, že se tu musím handrkovat uprostřed pohřebiště. Takže si odpusť ty šamanský kecý, dej mi to jméno a můžeme si všichni jít po svejch.“

Frank vrhl po Hookovi poslední pohled, nadechl se a významně kývl.

„Jednu věc ti slíbit můžu,“ obrátil se zpátky na Dawnera. „Ty už po svejch neodejdeš.“

Nato se Hook s výkřikem odrazil od okraje ochozu a s oběma háky nad hlavou po Dawnerovi skočil.

„Jasone, počkej ještě. Podívej se do té tašky v předsíni.“

„Co je v ní?“ Jason zalovil v igelitce položené u dveří do bytu a vytáhl dvě chirurgické roušky. „Eh, mami?“

„To je kvůli nakaženým. Lidi už to začínají nosit.“

„Ale mami!“

„Co? Jasone, lidi na to umírají. Po tisících...“

„Ale...“

„...dávají to ve zprávách!“

„Já nechci nosit roušku...“

„Proč? Protože vypadá hloupě?“

„No... jako, vypadá!“

„Radši budu mít hloupě vypadajícího syna, který je naživu, než nádheru v rakvi, děkuju pěkně,“ ozvalo se nesmlouvavě z kuchyně.

Jason odevzdaně vydechl. „Fajn, fajn. Slibuju, že to budu nosit. Teď si jdu dělat úkoly, jo?“

„Počkej!“ vykřikla za ním, když se otočil k odchodu.

„Co?“

„Máš na rameni krev!“

Sakra... Asi mi protekla náplast...

„To je jen strup, mami, strhnul jsem si ho...“ uklidňoval ji a prohlížel si krvavou skvrnku, která mu prosakovala tričkem na pravém rameni.

„Jakej strup?“

„Já nevím, starej strup...“

„Jasone...“

Založil si ruce v bok. „Dobře, mami, kápnu božskou. Popral jsem se s pirátem, kterej měl místo rukou kovový háky a říznul mě do ramene. Spokojená?“

Ona si na oplátku založila ruce na prsou. „Ten tón si příště můžeš odpustit, mládenče. Ale fajn. Běž si dělat ty úkoly.“

Smířlivě se pousmál a zmizel v chodbě. „Budu v pokoji, jo? Ne že sníš to želé!“

„ARGH!“

Jason vykřikl, když ho bodec na Hookově pravačce řízl do svalu na rameni. Vyhnul se ale tomu nejhoršímu — kdyby na poslední chvíli neuskočil o pár čísel vedle, Hook by ho nejspíš prošpikoval jako krysu na špízu.

Teď sotva stihl odklopýtat stranou, než ho všichni tři At’hiaka bleskově obklíčili.

Ale ne...

Měl jsem je prostě přepadnout ze stínů, něco stylovýho zahlásit a sejmut je jednoho po druhým. Jako vždycky.

Do hajzlu, Jasone, proč jsi to prostě nemohl udělat jako vždycky?

Jakási zapadlá částěčka jeho mozku se ho mezitím snažila upozornit na to, že tady něco nehraje. Že At'hiaka — ačkoli proslulí svou... *extrémností*, dejme tomu — se málokdy chovali agresivně bez důvodu.

Možná jsem si měl odpustit ty „šamanský kecý“?

Jo. A možná bych se měl soustředit na to, jak se dostat z týhle šlamastyky.

Látkou na rameni mu začala prosakovat krev.

Tak jo. Zkusíme klasiku. Vztáhl ruku vzhůru. Tohle už je pro tebe přeci hračka, ne?

Pevně zavřel oči.

Bum!

A všechna světla v místnosti se rozletěla na kusy v oslepující zářivé explozi.

„ÁÁÁHHH!“

Všichni tři At'hiaka si okamžitě zabořili tváře do předloktí. Tak silný nápor světla je spolehlivě oslepil. Dawner ignoroval pálení i mžitky, které mu vytanuly před očima, a vrhl se po prvním z divochů.

Vem to systematicky, Jasone. Kdo představuje největší hrozbu?

Priskočil k Hookovi, který se kolem sebe naslepo oháněl ostrými protézami jako splašený větrný mlýn. Vybral si ten správný moment, podklouzl mu pod paží, pravačku mu sevřel v páce a zkroutil za zády, zatímco mu volnou rukou sevřel hrdlo.

„Ghhmhm!“ zasýpal Hook přidušeně a zmítal sebou, jak jen mohl, ale Dawner sevření nepovolil. At'hiaka mu postupně uvažoval v rukách.

Ještě pár vteřin...

Mohawk i Frank N. Stein se zatím začali vzpamatovávat.

Ještě chvílku... Jen ho přidusím a omdlí... Ve filmech to tak přeci funguje, no ne?

Ke své smůle ovšem Jason nebyl ve filmu.

Frank N. Stein a Mohawk se zatím rozkoukali úplně. Jason zaklel a mrštil zpola omráčeným Hookem k nejbližšímu sloupu.

Snad bude mimo dost dlouho na to, abych se stihl vypořádat s těma dvěma...

Mohawk bojovně zaryčel a sevřel v dlaních své provizorní břitvy. Frank N. Stein tasil mačetu.

Ou. Mačetu. Dawner nasucho polkl. Možná jsem měl ty priority přehodnotit...

Vzápětí po něm skočili oba naráz a mlátili kolem sebe zbraněmi hlava nehlava. *No do hajzlu.*

Než se Jason nadál, už tancoval mezi ležícími těly jako při kankánu v minovém poli. Oba divoši naštěstí bojovali přesně tak, jak očekával — tedy *divoce a bezhlavě* —, ale každý další Jasonův úhyb byl o něco těsnější než ten předešlý. Navíc se sotva zmohl na jakoukoli ofenzivu: Frankova mačeta mu nedovolovala přiblížit se víc než na vzdálenost tří stop, a co Mohawkovi chybělo v délce čepelí, to úspěšně doháněl svou robustní stavbou těla. Bylo jen otázkou času, kdy ho zaženou do kouta.

Jestli mě obklíčí — BACHA! Kruci, vždyť přes tu masku je vidět úplný hovno!

Jen tak tak se sehnul pod dalším švihem Frank N. Steinovy mačety a čiré štěstí ho zachránilo před ošklivou řeznou ránou do břicha od Mohawkových břitev.

A potím se v tom jak čuně... Sakra, to je vedro...

Pomalů, ale jistě ho tlačili ke zdi.

Proti dvěma nemáš nárok, Jasone. Musíš je dostat jednoho po druhém. Potřebuješ rozptýlení nebo...

Nohou zavadil o pohozenou světlici.

Bingo.

Sehnul se, hrábl po ní a v plynulé otočce ji mrštil Mohawkovi do tváře. Obr zakolísal a zběsile zamával rukama, ale roj jisker ho přesto zasáhl přímo do obličeje.

Mám tak pět vteřin. Možná ani to ne.

Skočil po Frankovi, dokud měl ještě výhodu okamžiku překvapení. Divoch proti němu vyrazil bodným výpadem. Dawner

se bodnutí vyhnul v poslední možnou chvíli, špička mačety mu roztrhla mikinu na břicho.

Do háje, ta byla od mamky k narozkám...

Prvním úderem malíkovou hranou do ohryzku ho ochromil. Hned nato mu sevřel ruku s mačetou v zápěstí a vypáčil mu zbraň z prstů.

Je bezbrannej. Celej tvůj.

Chytil ho pod krkem a podkopl mu nohy, aby ztratil balanc. Pak jím mrštil rovnou proti zdi. Frank N. Stein do ní narazil jako pytel mouky a v bezvědomí se sesunul k zemi.

Celé to trvalo asi šest vteřin.

Takže kde je ten tře...

PRÁSK!

Otočil se přesně ve chvíli, kdy se po něm Mohawk ohnal kovovou rourou, kterou sebral odkudsi ze země. Rána Dawnera smetla na zem jako příbojová vlna a on se na hraně bezvědomí odkutálel o dobrých pár yardů dál. Málem by se vsadil, že mu okolo hlavy doopravdy tančí žluté hvězdičky.

Jau...

Mám vůbec ještě hlavu?

Cítil, jak se mu pod levé oko hrne krev. *Sakra, to bude moncl jako kráva... Jak tohle vysvětlím máti...*

Pokusil se postavit, ale sotva se mu podařilo vydrápat se na všechny čtyři. Byl celý pokrytý splašky a měl dojem, že v jednu chvíli přistál obličejem na mrtvole.

Do háje, to je nechutný...

Levé sklíčko, které odneslo zásah trubkou nejvíc, prasklo. Polovinu jeho zorného pole teď zaplňovala rozečkaná prasklina a druhá se mu točila jako kaleidoskop — a kdesi v tom rotujícím zmatku už mu Mohawk kráčel v ústrety.

No tak, Jasone, vzpamatuj se...

Jestli něco neuděláš, ten chlap tě vykuchá jak krocana na Díkůvzdání...

„Vykuchám tě jako rybu, frajere,“ procedil Mohawk mezi zuby.

No vždyť to skoro říkám.

Světlice, kterou po něm před pár okamžiky hodil, prskala opodál.

Možná bych mohl zkusit...

Věděl, že je to špatný nápad.

Jen už mu prostě došly všechny dobré.

Natáhl se pro světlici a přinutil své tělo, aby se zvedlo do kleku.

Už jsi to přeci jednou zkoušel. A skoro to tehdy vyšlo...

Mohawk výhruzně přejel břitvami o sebe, až odskočila jiskra.

„Ale hele, nic ve zlým, frajere,“ řekl. „Vlezl prostě na blbej hřbitov.“

Ted' by se hodila ta hláška, Jasone.

Uh.

Nic mě nenapadá.

Tak příště.

Zabodl jiskřící konec světlice do kaluže před sebou.

A voda vzplála jako *benzín*.

Plameny se rozeběhly po celé hale jako pavučina a Mohawk vyděšeně uskočil zpět. Odklopýtal z jejich dosahu na jeden ze suchých, nedotčených ostrůvků a s čirou hrůzou ve tváři se otočil na Dawnera.

„Co jseš kurva zač?!“ zaječel.

Jason zatnul zuby a přinutil se postavit na nohy. Ruce měl od předloktí po dlaně zahalené v plamenech. Bandáže černaly a odpadávaly v hořících cárech, ale kůže pod nimi zůstala netknutá.

„Jak jsem řekl,“ zavrčel a plameny v jeho dlaních divoce zaprskaly. „Jsem *Dawner*.“

A vykročil vpřed.

Jason zapadl do své ložnice, hodil batoh na postel a zamkl za sebou dveře. Mamka nesnášela, když se zamykal. Měla pocit, že je to od sebe vzdaluje.

Tady ale nešlo o vzdalování. Šlo o tajemství, které nesmělo opustit stěny jeho pokoje.

Nahnul se ke stolnímu zrcátku a prohlédl si levou tvář. Rudofialová podlitina se pod nánosem make-upu opravdu neschovala. *Bude to chtít ještě trochu praxe...*

Ted', když byly dveře bezpečně zamčené, vytáhl zpod postele masku s rozbitým sklíčkem na očním krytu. A páteřák bude potřebovat výztuhu, pochroumal si ho už před týdnem.

Hlavně potřebuju větší rozhled do stran.

Určitě má nějaká větší sklíčka do rezervy.

Rozložil si nářadí na stůl a hlasovým pokynem aktivoval svou domácí konzoli. Zatímco pracoval na opravách, nechal přístroj, ať ho obklopí pěti holografickými obrazovkami a vybere mu nějaký adekvátní program pro lelkuující procenta jeho mozku. Rozhovor se Stephenem Loovickem, správcem Občanského centra, o možnostech prevence proti nákaze; jubilejní stopadesátá epizoda *TOP10 celebrit, o kterých jste nevěděli, že začínaly v pornu*; videotutoriál jógového cvičení, díky kterému zvládnete spolknout vlastní přest... Zkrátka cokoli, čemu se okrajové spektrum Jasonovy mysli mohlo věnovat, zatímco se jeho ruce zabývaly pečlivým nanášením chemoprenu pod okraj očné.

Podvědomě sebou cukl, když se na monitoru s news-feedem sociální služby Inter-Space⁷ objevila koláž fotografií štíhlé blondýnky, která se v průsvitném bílém hávu procházela rozkvetlou — tudíž počítačově vytvořenou — zahradou.

Jenna má nový fotoset...

Nechal lepidlo zaschnout a s falešnou nadějí si zkontroloval schránku. Nebyla tam od ní jediná nová zpráva.

Jason Blake <15.12.2052 04:35 p.m.>: Wow, ta skola byla dneska UMORNA. Jeste ze uz jsem venku. Co ty, mas dneska volno?

7 „Inter-Space: Víme toho o Vás více než Vy sami!“ (Virální reklamní kampaň, 2027)

Jason Blake <18.12.2052 06:15 a.m.>: To vstávání me jednou zabije. Tebe už to ale asi netrapí, co?

Jason Blake <20.12.2052 08:15 p.m.>: Tak já si tu klidně budu psát sám vid, není problém :D

Ach, tolik bolesti ukryté v jediné dvojtečce a velkém děčku...

Bez dvojsmyslů, Jasone...

Několik okamžiků se mučil sledováním anonymních komentářů, které pod Jenninými fotkami naskakovaly raketovým tempem. Pak hořce nařídil konzoli, aby mu raději prolétla zbytek news-feedu.

Přání hezkých svátků... Koťata v červených čepicích... Sociální sítě ničí lidské vztahy... Jsem vegan...

Záhadný požár v Temnatech.

Ťuk-ťuk!

Krch.

Jason na židli nadskočil takřka stopu nahoru.

„Jasone! Myslela jsem, že máme pravidlo. Žádné zamykání!“

„Promiň, mami!“ Náradí shodit do šuplíků, masku mrsknout přes celý pokoj pod skříň. Batoh leží pod postelí, bezpečně zavřený.

Otevřel dveře.

„Copak?“

„Prosila jsem tě přece, aby ses...“

„Jasně, mami, slibuju. Co potřebuješ?“

„Půjdu už spát. A tohle jsem ti předtím zapoměla dát.“ Vložila mu do rukou velkou obálku. „To jsou ty fotky pro Jennu.“

Jason se křečovitě usmál „Jo, jasně... Taky jsem málem zapomněl. Díky, mami.“ Rozlepil obálku a vytáhl fotografie na světlo.

„Brzy prý ten obchod zavřou. Vyvolávání fotek se možná vyplatí v Centru pro nějaké retro milovníky, ale moc nevydělává.“

Na vrcholu balíčku ležela fotografie pořízená v šeru jeho pokoje. Z té na něj hleděla Jenna; svůdné oči, plné rty, svítící ramínka podprsenky na nahých ramenou.

„Ta je hezká,“ nahlédla mu matka do dlaní.

„Mami!“

„Promiň, promiň,“ zasmála se. „To jsi fotil ty?“

Fotil ji on. Fotil ji večer před jejím prvním castingem. Byla příšerně nervózní a on jí navrhl, aby si udělali malý casting sami pro sebe. A příští den dostala první smlouvu...

„Jo, já.“

Zkoumavě se na něj zahleděla. „Copak je?“

Chtěl jí tu fotku dát jako dárek k Vánocům. Už potřeboval jenom pěkný rámeček, něco dřevěného... Jenna prostě byla na tyhle věci z minulého tisíciletí...

„To nic, mami. Jen... řeším teď něco se školou, víš?“

„Chápu.“ *Chápala.* „Tak to tě nechám pracovat. Dobrou, Jasone.“

„Dobrou, mami.“

Jakmile za ní zaklaply dveře, otočil se Jason zpět k obrazovkám konzole.

Požár v Temnatech.

Poručil konzoli otevřít tři další okna a prohledal e-sít kvůli jakýmkoli dalším zmínkám o onom incidentu. *Nic.* Naštěstí. Jen jedna virální fotografie od nějakého... *Creepy_Karlis.* Média požáru v bloku ZO 13 nevěnovala žádnou pozornost.

A tak to má být.

Sloní hřbitov hořel. Blokem ZO 13, běžně zahaleným do pláště černočerné tmy, se teď proháněly divoké stíny hnané šarlatovou září plamenů zvolna požírajících průmyslovou halu.

Náhle se dvoukřídlé dveře továrny rozletěly do stran a v oblaku kouře z nich vyběhli dva divoši At'hiaka. Mohawk vyrazil pryč, jakmile si jeho mozek uvědomil, kterým směrem je východ.

Hook měl to štěstí, že se mu podařilo nabrat dech právě ve chvíli, kdy se rozhučely první plameny.

Svého třetího druhu tam nechali napospas osudu.

Dawner z budovy vyšel zhruba o dvě minuty později. Frank N. Steina měl přehozeného přes záda.

Dotáhl ho doprostřed malého náměstíčka před továrnou a nechal si ho sklouznout z ramen. Probral se s dávivým kašlem, jak se jeho plíce zoufale snažily zbavit všeho toho kouře.

Ještě že jsem měl v masce čerstvej filtr... Ten kouř mě mohl zadusit. Sklouzl pohledem ke svému oblečení, kompletně promočenému splaškovou vodou. Nemluvě o nákaze. A tom smradu.

Frank N. Stein vykuckal poslední zbytky kouře a zarudlýma očima k němu vzhlédl. Dlužno dodat, že se tvářil notně zmateně.

„Tví parťáci se tě tam rozhodli nechat uhořet a vzali nohy na ramena,“ oznámil mu Dawner. „Což je nešťastná situace pro nás oba, protože jsem chtěl mluvit s jedním z nich, ne s tebou.“

„Tys... mě... vytáhnul?“

„Jo. Ale zatím si nedělej velký naděje, jasný? Protože jestli nevíš, kde ten tvůj spolubarbar shání to svoje *epená*, s klidem tě tam mrsknu zase zpátky.“

Blafoval. *Samozřejmě že blafoval.*

„Říkal... že pro to chodí do toho klubu... Apokalypto... nebo tak nějak,“ lapal po dechu Frank. „K nějakýmu... týpkovi, co si říká... Empiric...“

Empiric. Mastičkář.

To sedí.

Dawner si k němu přidřep. „Tak. A teď mi pověz: nemyslíš, že jsme kolem toho nadělali mnohem větší humbuk, než bylo nutné?“ Palcem si ukázal za rameno, kde dosud hořela celá budova. *Ještě že je to jenom beton a železo... Kromě těl tam není nic, co by mohlo doopravdy shořet...*

Frank N. Stein ho roztřeseně sledoval. Jason věděl, že právě teď nevidí nic jiného než svůj vlastní odraz ve sklíčkách jeho masky. *Možná ho děsí vidět svou vlastní tvář tak zřízenou...*

„To si vážně myslíš,“ zachraptěl, „že jde jen o nějakou *pitomej fet*?“

Jason nechápavě natočil hlavu. „Tak o co jinýho?“ Ohlédl se na plameny za sebou. „O to, že úctyhodný At’hiaka obíraj mrtvolu o zlatý plomby, aby měli na chleba?“

Frank N. Stein se sípavě rozesmál. Jako kdyby... *se mu ulevilo*. „Ty... vážně nemáš... ani páru...“

O co tady jde... ?

„No tak mě pouč.“

Frank cosi neartikulovaně zadrmolil v odpověď. Jason se pohotově naklonil blíž, aby lépe slyšel — a to byla téměř osudová chyba.

Protože Frank N. Stein vzápětí zajel rukou pod bederní roušku, odtrhl si od stehna rezervní břitvu, chytil Jazona pod krkem a napřáhl se k ráně.

PRÁSK!

Cosí s Dawnerem trhlo stranou a srazilo ho k zemi. V příštím okamžiku hleděl Frankovi přímo do tváře — ležel na boku před ním a v ruce stále svíral jeho límec.

V obou spáncích mu zela díra jako hrom a z hlavy mu tekla krev jako z konve.

Do prdele!

Jason vyskočil na nohy a okamžitě se rozeběhl k nejbližší uličce na okraji náměstíčka. Trvalo mu to alespoň sedm sekund. Druhý výstřel už ale nepřišel. Sklouzl se do úkrytu a několik vteřin napjatě oddechoval, než se odvážil vystrčit nos ven a rozhlédnout se po náměstíčku. Těkal pohledem po okolí a hledal jakékoli zákoutí, kde by se střelec mohl skrývat, ale nikoho nenašel.

Co to sakra...

Kdo to střílel?

A proč střílel?

Vrhl poslední pohled na mrtvého Franka. Břitva mu vypadla z bezvládné ruky a zazvonila o dlažbu.

A ... zachránil mi život?

Jason za matkou znovu zavřel a dveře zamkl, teprve když si byl stoprocentně jistý, že opravdu usnula. Až pak odpoutal svou pozornost od fotografií Jenny (a vánočních koťat) a dal se do *opravdové práce*. Na konzoli spustil heslem chráněný program a nechal ji promítnout svou virtuální pracovní plochu na volnou zeď pokoje.

Škoda že nemám vlastní byt. Mohl bych si dovolit opravdovou „zeď šílenství“, s opravdovými fotkami a připínáčkama a všechno... To by byla pecka.

Takhle se musel spokojit s holografickou projekcí, která mu na holé zdi vykouzlila iluzi několika desítek fotografií s popisky, osobnostními profily a různě barevnými nitkami, které celou tu mozaiku spojovaly do jednoho velkého nepřehledného chumlu. *Pravda, s tímhle se zase o dost líp pracuje.*

Včerejší akce Jasona trápila celý den. Nikdy se neplánoval plést pod nohy At'hiaka — na to je jejich pověst příliš předcházela —, ale když došlo na epená, neměl příliš na výběr. Droga byla na trhu sotva týden, městští divoši byli jedinými zákazníky a on musel zakročit dřív, než ostatní dealeři nápad zkopírují a stopa vychladne.

Ale o co sakra šlo s těma tělama?

To, že by At'hiaka obírali mrtvoly na Sloním hřbitově, bylo sice překvapivé, ale nikoli nepředstavitelné. Tak třeba Zahrady byly mrchožroutů plné, a i když se Jasonovi ze vzpomínek na halu plnou mrtvých těl dělalo pořád ještě zle, věděl přece, co je Sloní hřbitov zač a co od něj čekat.

Ale bylo v tom něco víc... Něco, kvůli čemu se mě potřebovali zbavit nadobro.

Co je to za tajemství, že jsou ochotní pro něj zabít?

Hlavou mu bleskla vzpomínka na Frankovu mrtvou tvář.

Ten střelec.

A ať už je to cokoli, nehrajem v tom sami.

Vytáhl z batohu arch papíru, na který si během dopolední školy narýsoval půdorys továrny a náměstíčka před ní. Střelec-
kých pozic, ze kterých mohl pálit, tam bylo bezpočet, ale z většiny
z nich by na takovou ránu musel mít pořádný hardware. Žádnou
pistoli, spíš pušku...

Jason byl pevně přesvědčený, že na celé té věci něco smrdí.
Ale ať je to co chce, teď to bude muset počkat. Vrátil se pohledem
k projekci na zdi a několika příkazy konzole na ni doplnil nejno-
vější profil.

Teď je na řadě Empiric.

Ne že by nebyl alespoň trochu překvapený: ještě včera by byl
vsadil všechny své úspory na Vévodkyni, která měla pod palcem
prakticky veškerou prostituci a obchod s drogami ve východních
blocích. Až do dnešní noci Jason předpokládal, že se zkrátka roz-
hodla ve svém podnikání expandovat na nová území, ale očividně
se pletl. *Tenhle Empiric je domácí hráč.*

Nechal na konzoli běžet program na prohledávání Inter-Spaceu
pro přednastavená hesla a v mezichase pokračoval v opravování
masky. Většina dealerů používala sociální sítě jako tržnici — a po-
kud ne oni, tak jejich zákazníci. Stačilo znát pár správných klíčo-
vých slov a z online profilu vašeho spolužáka se stala brožurka
i s ceníkem za nejnovější materiál na trhu. Tak se Jason na své kří-
žové výpravě dostal až sem. A podle všech informací, které se mu
doposud podařilo získat, byl právě Empiric vrcholem pyramidy,
která zásobovala všechny bloky od úrovně D po F.

A Jason už měl plné zuby toho, jak drogy trhaly jeho město
na kusy.

Jistě, byla tu kriminalita. Gangy. Prostituce. Nákaza... Zkuste si
dát za úkol *očistit celé město od zla* a taky nebudete vědět, kde začít.

Ale jak Jason moc dobře věděl ze svého života *bez masky*, jen
máloco kolovalo žilami Downtownu tak jako drogový byznys.

Stovky dealerů v každém bloku, kteří denně ničili další stovky životů — a všechno, co bylo potřeba, bylo, aby se jim někdo postavil. Aby se někdo zajímal. *Na rozdíl od policie, na rozdíl od Občanského centra.*

Někdo s tím začít musí.

Vyhlédl z okna ven. Bylo skoro pět hodin odpoledne. Někde vysoko nad ním teď lidé nad Plošinou mohou sledovat západ slunce nad horizontem. A zítra ráno budou moci sledovat úsvit.

Zítra, Attiono, promluvil k ní Jason v duchu. Zítra ho konečně dostanu.

A ona, způsobem, jaký jen on dokázal cítit, aniž ho vlastně dovedl slovy popsat, mu odpověděla:

„Už zítra, můj ochránce.“

Poté, co dokončil opravné práce na masce, vyrazil do kuchyně na večeri. V lednici zbyla jen plastová krabička s přeškrtnutým M na obalu. Balíček gelu s příchutí pizzy už byl snědený.

Ach jo, mami...

S miskou ohřátého kari se vrátil k Inter-Spaceu, aby zkontroloval výsledky analýzy. Čísla, data, hmotnosti... Cokoli, co by mu pomohlo udělat si obrázek o tom, čemu bude zítra čelit. Ze soustředění ho vytrhl až Bobův příspěvek na news-feedu.

„Reboot Blue-Jaye potvrzenej!“

Jason se pobaveně usmál a rozklikl si přiložený odkaz. *BLUE-JAY JE ZPÁTKY!* hlásal palcový titulek na vrcholu stránky. *V nové reinkarnaci ikonického superhrdiny se vracíme do jeho středoškolských let! Tentokrát bude Blue-Jay muset čelit nejen svým nejhorším nepřátelům, ale i nástrahám vlastního osobního života! Dokáže svou skutečnou identitu udržet v tajnosti? Podaří se mu získat dívku svých snů?*

Monitor po Jasonově levici ho upozornil, že má novou zprávu.

Bob Barbas <23.12.2052 08:36 p.m.>: Pecka, ne?

Jasonovi ze rtů vyšlo pobavené uchechtnutí.

Jason Blake <23.12.2052 08:37 p.m.>: Ja ti nevím. Teenager
s trablema s laskou, co zachranuje svět... Tobe to neprijde
desne klise?

ŠŤASTNÉ A VESELÉ, ČÁST PRVNÍ

RS: Víte, Grace, pro mne je Attiona City jako žena. Jako dospělá, moudrá žena, které její věk přinesl desítky příležitostí se fyzicky zhroutit. Zchránout, zlomit se, rozpadnout. Ale ona stále stojí, majestátní, pevná a krásná. A mohu snad říci, že na tom mám velkou zásluhu.

GW: To zajisté, pane Silverfielde. Ale nemyslíte, že má naše město i jinou stránku? Vždyť i žena může být navenek krásná a uvnitř... inu...

RS: Bezpochyby, Grace. Ale to už je otázka pro Radnici, ne pro architekty.

*Z rozhovoru s Roycem SilverfielDEM,
vedoucím architektem stavebního projektu Plošina*

„Ahoj Bobe.“

„Čauz Jason.“

„Máš ještě nějaký vánoční pečivo?“

„Erch... zkus něco vedle mrazáku.“

Vánoční vanilkové chlebičky. Organický obsah: minimálně 7 %.

Jason zklamaně hodil paklík zpátky do boxu. Slovo *minimálně* v něm zdaleka nevzbuzovalo takový optimismus, jak si výrobci nejspíš představovali. „Co nějaký maso?“

„Dneska ráno přivezli várku minikrocanů,“ informoval ho Bob a dál listoval komiksem.

Instantní minikrocánci. 8 ks. Za 20 minut hotové! Obsah masa: minimálně 12 %.

Ach...

Jason nenáviděl svůj život. Nenáviděl vesmír za to, že nutí jeho a dalších šedesát milionů duší bojovat o život v téhle zavšivené díře s nepitnou vodou a sotva požitelným jídlem.

„Vezmu si ty krocany.“

„U-huh,“ zamumlal Bob nepřítomně, jazyk čouhající z pootevřených úst. „Povim ti, Jason, co Foxxxxy Fox přestala ve sto pětasedmdesátce nosit ten latexovej kostým, už to neni, co to bejvalo.“

Jason vytáhl z regálu poslední nepomačkanou krabici s dýňovými koláčky a vyrazil ke kase. „Aspoň je to realističtější,“ pokrčil rameny. „Ve skutečnosti je latex na tyhle věci úplně k ničemu. Nedá se v tom vůbec hejbat a je v tom vedro k zbláznění. A jakmile se v tom zpotíš...“ Teprve v tu chvíli si jeho mozek stihl uvědomit, co jeho pusa vlastně říká, a promptně ji sklapnul.

Bob na něj hleděl s upřímným zmatením v očích. „No ale... vypadá to dobře,“ špitl.

„Jo,“ přikývl Jason spěšně. „Jo, to vypadá. Kolik jsem dlužnej?“

„Pět osmdesát.“

„Okay.“ Vytáhl z kapsy hrst drobných. „Co vlastně tvůj táta, Bobe? Je mu líp?“